

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Sanctae Mechtildis virginis ordinis Sancti Benedicti Liber specialis gratiae

**Mechthild <von Hackeborn>
Mechthild <von Magdeburg>**

Pictavii, 1877

XIII. De poenis quas spiritualiter cum ipso et aliis sanctis pertulit soror
Mechtildis.

[urn:nbn:de:bsz:31-60070](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-60070)

tante fuerit confortatus. Sanguis martyrum pro Christo effusus ipsos socios passionum ejus constituit, et confert aureolam rutilentem. Sanguis Filii Dei in cruce pro reverentia Patris effusus, ejus et dicitur: redemptionem captivis et fidem per mundi climata dilatavit. Extremus sanguis qui, Spiritu Sancto confortante, in fine mundi effundetur, gloriam sanctorum cumulat et honorem.

XIII. DE PÆNIS QUAS SPIRITUALITER CUM IPSO ET ALIIS
SANCTIS PERTULIT SOROR MECHTILDIS.

DOMINE Jesu Christe, pœnas quas patior justo judicio sustineo; verum me in ipsis tormenta tuæ innocentiae consolantur. Tuæ salutiferæ mortis recordatio meam sustentans memoriam, vivificat et conservat in te; tuus immaculatus sanguis animam meam penetrat et fecundat.

II. 24.

Maria, tibi assisto cum fide juxta crucem, tuæque passionis gladius perfodit mentem meam, eo quod tanta in spiritalibus iniquitas tam varia dominatur.

Joannes Baptista, tecum in carcere teneor; falsitas enim, tamquam lasciva saltatrix, verbum veritatis occidit, et lingua mea obmutuit.

Joannes Evangelista, ego tecum in Jesu Christi dulciter obdormiam pectore, ubi tot miranda hausi mysteria, unde exterioris mei omnis succumbit misera substantia.

Petre, tecum crucifigor quotidie: nam sagittæ Domini semper militant in me, nec quiescit spiritus meus præ desiderio laudis suæ.

Paule, tecum raptâ sursum, conspexi habitaculum admirandum, nimisque mirando stupeo, quod vivens in hac mortalitate subsisto; sitit enim anima mea et concupiscit in atria ubi summus Pater, pincerna largissimus, calix præclarus et inebrians Filius, poculum vini, dulcedo Sancti Spiritus, plenitudo vasis, sanctæ Trinitatis immensitas, cellaria, potentissima charitas. O si me de tot bonis reficiat et nutriat summa liberalitas, donec inaniet esuriens mendicitas, nec apparet affluens societas in qua consistat vera felicitas! Nunc

interim bibam bibens de calice furoris divini, quo me replent et inebriant crudelissimi inimici. Retribue eis, Domine Jesu, mel tuæ dulcedinis, qui me potant felle amaritudinis. Oblatus est mihi calix potionis durissimæ, interiora et exteriora omnia penetrantis. Oravi ergo Dominum, ut imple-ret sua gratia eum qui mihi propinavit hæc pocula venenosa. Exaudivit me Dominus et dixit ad me: « Fortis esto, in te mea mirabilia apparebunt, leones te timebunt, ursi supplica-bunt, lupi fugient, et morabitur agnus tecum. *Hoc est: superborum elatio, et invidorum delatio, avarorum ambi-tio deficiet, et persequi deseret; Christus autem te nunquam derelinquet.* Scio et certa sum quod adhuc plura veneni pocula mihi restant; habet enim diabolus multos sub ovina pelle veneno plenos hypocritas, quo replent nequiter inno-cuos Dei servos.

Stephane, ego tecum sto inter invidos, qui jactant lapides, in me valide irruentes; a tergo me lapident hypocritæ, pu-tantes quod me lateat, cum tamen sciat Omnipotens qui corda probat.

Laurenti, ego annis viginta et amplius tibi in craticula crudeliter colligata, Deo protegente permansi invicta, et crepta per septem annos [et amplius] sum libera ab hac pœna.

Martine, tecum sum in despectione, meque charitas fecit martyrem perenni persecutione.

Dominice, dilecte pater mi, tecum communico desiderium passionis, optans quod sanguis meus flueret sub calcibus impiorum.

Catharina, ad pugnam tecum propero, quia infernales sophistæ falsa contra me argumenta proponunt et concludere mihi volunt. Quorum unus splendidus apparuit, librum ferens, sic mihi proposuit dicens: « Pacem suscipere, quia ad Missam non vales accedere. » Et respondi [cum sapientia et disciplina]: « Pacem non potes tribuere, qui pacem dignos-citur non habere. » Confusus ergo abiit. Reversusque in forma pauperis, [cui diffluunt viscera] dixit mihi: « Eia, sana me, sancta femina, et sanabor. » Et dixi: « Qui in-firmus est, quem sanabit? contra Dominum nulli præstabo auxilium. » Ait ille: « Bonum, inquit, opus facere non est contra Deum. » Et respondi: « Ubi bonum non est, quid

potest bonum fieri? Insanabilis est plaga tua. Si vis salvus fieri, pergens hinc, ostende te sacerdotibus: illi potentes sunt; ego nihil possum, nisi peccare. » Tunc ille in ira: « Hoc est, ait, quod nunquam faciam. » Et disparuit simul cum tetra fumo. [Nec tamen illum sane timui.]

DE CAPTIVATA CHARITATE.

MARIA Magdalena, ego tecum in deserto habito; omnis enim creatura a me deserta exilium mihi est; patria, solus Deus. Omnipotens Pater, incomprehensibilis Spiritus a te procedens, animam meam indesinenter visitat, in quo multa incomprehensibilia intueor, et cognosco. Proh! dolor, tamen ex eo parum capio; sum enim vas contumeliæ et fragile, quod nec minimam stillam tui prævalet continere. Charitas adhuc instabilis inhæret sensibus corporis tamquam permixta rebus terrenis ut exclamare cogatur homo et dicere: In gratia est charitas, in sensibus absorpta humanis, nec adhuc, proh! dolor, evagantem animam subjugavit. [Multi quidem ceciderunt quorum anima his gratiæ vinculis mansit soluta. Salomon et David Sanctum Spiritum in suis humanis sensibus acceperunt; cum autem sensus erraverunt, tunc in falsum ceciderunt amorem. Deus scit, eorum anima non erat in profundissimum infra omnes creaturas demersa, nec etiam valido alligata vinculo amoris, cujus nunquam optimum vinum prægustatur, quin hujus fastidium oriatur omnium molestissimum.] Captivans autem charitas, habitans in spiritu, omnis sensualitatis transcendit illecebras, nec sinit corpus ad voluptuaria inclinari. Disciplinam tenet, valdeque silentio intenta, alasque suas submittens, auscultat vocem sine strepitu, intuensque lucem inaccessibilem laborat cum desiderio perficere voluntatem Domini. Quamdiu alis reverberat caro, nequaquam potest spiritus altissimam contingere quæ in hac vita a perfectissimis attingitur summitatem. Hæc captivans charitas ditans animas exterioribus sensibus depauperando spoliatur, quæ quanto ditatur amplius, tanto ex nobilitate propria humiliatur profundius. Qui hac

abyssali virtuosæ charitatis vinculatus fuerit a tactu, huic ad capitaliter peccandum deinceps licentia non patebit; ligatus enim est et cogitur ad amandum. [Utinam Deus nos omnes sic alliget!]

XIV. DE STATU SANCTÆ ECCLESIAE PULCHRE
ET MIRABILITER DEMONSTRATO.

IV. 3.

CUM pater dilectum voluerit filium consolari, tunc odiosum præcipit flagellare. Sic agit Omnipotens, hominibus ita loquens: « Qui in præsentī caret gratia, mecum non regnabit in gloria, et qui non potest rerum temporalium voluptatibus satiari, necesse est eum fami perpetuæ deputari. Væ ei qui sic temporalia possidet, quod eis mente pariter occupatur et hæret; qui se super alios per elationem extollit, a me cadit et ad infima descendit. » Ad hæc respondit sancta cognitio: quod Deus triplicem nobis sapientiam indidit, qua dilatari et nociva possumus præcavere. Primum est clericalis sapientia et christiana doctrina, sicut ostendit mihi Dominus. Vidi enim veris intellectus mei oculis, sine labore in deliciis, lapidem similem monti non prægrandi, qui ex seipso susceperat incrementum, habens in se omnem pulchritudinem omnium colorum et odorem omnium cœlestium aromatum. Interrogavi igitur quæ esset hæc suavissima petra, et dixit mihi: « EGO SUM JESUS »¹. Veni ergo [præ amore] in excessum mentis, et ad ipsum reclinavi caput meum. Et vidi omnes tenebras ab eo exclusas, *et in eo tenebræ non sunt ullæ*; intrinsecus autem repletus erat æternitatis lumine et splendore. Stabat super hunc lapidem supra modum speciosa Virgo, cui similis non est visa, excepta Domina nostra Virgine Matre Dei sancta Maria; quæ tamen socia et conjugalis ejus fuit. Pedes ejus jaspide decorantur. Lapis hic tantæ virtutis est ut repellat malam avaritiam a pedibus affectuum irruentem. Profert etiam odorem mundissimum, sacra desideria provocantem; abstergit etiam ab oculis caliginem tenebrosam.

1. Hæc tria verba etiam in teutonico codice sunt latine expressa.